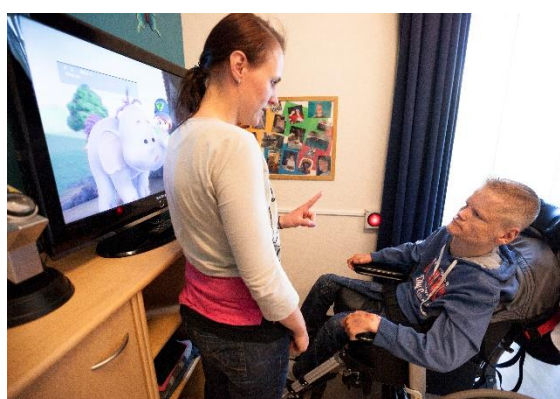

GOED LEVEN VOOR DENNIS

In de kamer van Dennis is een rode knop op de muur geïnstalleerd. Als Dennis daarop drukt klinkt er eerst een muziekje en even later gaat de televisie aan. Hij heeft geleerd deze knop te bedienen en daardoor kan hij zelf initiatief nemen. Hij zit met een glimlach te kijken naar het kinderprogramma dat bezig is. Na een kwartier gaat de tv vanzelf uit. Als hij dan verder wil kijken, moet hij opnieuw op de rode knop duwen.

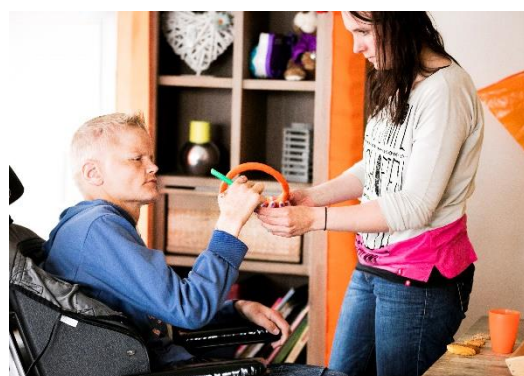
“We hebben bijna drie maanden geoefend voordat Dennis dit onder de knie had,” vertelt persoonlijk begeleider Lindsay Treffers, “Als je blijft herhalen, iedere dag weer, dan komt op een gegeven moment de herkenning. Sinds een paar weken doet hij het nu zelf. Binnenkort komt er een tweede knop waarmee hij de discolamp kan aanzetten.”

Tijdens het onderzoek is gezocht naar de interesses van Dennis. Dit valt onder de S van LACCS: stimulerende tijdsbesteding. Daarvoor zijn verschillende dingen uitgetoetst. Zoals bellenblazen; hij vindt het leuk om naar de bellen te kijken. Een voetenbadje viel minder in de smaak, maar dingen die geluid maken of een flinke prikkel geven, vindt hij wél interessant.

En hij houdt van zon en buitenlucht. Dennis rijdt zelf naar het raam om daar te genieten van het licht. Hij vindt het ook fijn om in alle rust in zijn eentje op het balkon te zitten.

Ook is werk gemaakt van een vast dagprogramma met daarin een vaste volgorde van gebeurtenissen. Iedereen houdt zich daaraan. Ook nieuwe medewerkers. Dan ziet hij wel een ander gezicht, maar de voorspelbaarheid van de vaste volgorde geeft veiligheid en houvast voor Dennis. Voor begeleiders is het daardoor ook makkelijker geworden om contact met hem te maken omdat zijn gedrag voorspelbaarder is geworden. Voorheen kon hij nog wel eens flink aan een shirt trekken of knijpen om contact te maken. Nu pakt hij meestal je hand.

“We zijn begonnen met verwijzers,” vertelt Lindsay, “al zijn servies is bijvoorbeeld oranje en alles wat we gaan gebruiken benoemen we en laten we zien aan Dennis. Oranje bord en beker gaan ook mee naar de dagbesteding. De manier van eten geven is ook overall hetzelfde. Belangrijk is het de tijd geven, rust uitstralen en alles klaar zetten zodat je als begeleider niet meer hoeft op te staan van tafel tussen het eten geven door. Ook niet

reageren op de deurbel of telefoon als je Dennis eten geeft. Als je dat wel doet, wordt hij onrustig en wil hij niet verder eten en drinken. Goed eten is belangrijk omdat Dennis onder zijn streefgewicht zit.

Door het werken met LACCS is niet alleen het contact verbeterd, ook het lichamelijke welzijn ging vooruit. Zo is Dennis minder op zijn arm gaan bijten. Iets dat hij voorheen zo veel en hard deed dat er wonden ontstonden. Dit is sterk afgenomen sinds gewerkt wordt volgens LACCS. Door meer structuur en voorspelbaarheid is die stress afgenomen, is de veronderstelling.

Lindsay: “Toen Dennis hier kwam wonen in 2014 waren er zoveel punten van aandacht dat we door de bomen het bos niet meer zagen. LACCS helpt om dat te ordenen. Dat was voor ons een nieuwe aanpak, maar prettig om mee te werken. In korte tijd hebben we veel doelen gehaald. We leren Dennis steeds beter kennen. In de twee jaar dat hij hier woont, is hij veranderd. Voor ons was het ook nieuw, een cliënt die bijt en veel onrustig was. Dat had ook invloed op de andere cliënten.”

Dennis kan verbanden leggen, de zogenaamde klikfase. “Hij krijgt van de

meeste begeleiders zijn medicijnen met Brinta-pap,” zegt Lindsay, “maar als ik hem medicijnen geef, wil hij ze alleen nemen met appelmoes. Hij weet dus welke begeleider hij voor zich heeft. We stimuleren Dennis nu meer bij het leggen van deze ‘klikjes’. Zo kiest hij zelf wat hij wil drinken en welk koekje hij daarbij wil.”

Lindsay laat dit zien: ‘wat wil je drinken Dennis?’,” vraagt ze waarbij ze een pak melk en karnemelk laat zien. Resoluut wijst hij de melk aan. En daarbij een speculaasje of een sprits met chocolade? Dennis wijst de sprits aan en hij wil graag beginnen aan de kant waar de chocolade op zit. Als afsluiting van iedere activiteit krijgt Dennis het stopgebaar te zien van de begeleiding om aan te geven dat de activiteit klaar is.

Door de samenhangende aanpak met behulp van LACCS is Dennis opener geworden en maakt hij meer contact met mensen in zijn omgeving op een prettige manier. Dat is voor iedereen grote winst.

Tekst door Max Paumen, foto's: Ineke Oostveen, mei 2017